

Магнетизм

Серед десятків тисяч людей ви знаходите одну людину. Розумієте, що справа зовсім не в кольорі волосся, розмірі його гаманця чи її грудей. Магнетизм. Вас притягує до тієї людини. Чому? Бо є я. Я пускаю у вашу кров кілька видів гормонів, у вашій голові виникають фантазії, серце пришвидшено б'ється, кров приливає до голови, ви збуджуєтесь. Серед десятків тисяч людей ви бачите лише одну людину, яка стає особливою. Вона притягує все: думки, тіло, душу. В мозку за одну секунду вибухає мільйон нервових клітин, електричний заряд проходить по всьому тілу, ви відчуваєте кожну клітину організму, ваше тіло на Землі начебто вже давно, але вперше ви починаєте жити лише у цю мить. Особлива людина поруч захоплює і полонить. Магнетизм.

Я знала, як це діє на інших. Але того весняного дня це вперше подіяло на мене. Так, це був саме той магнетизм. Божевільний, сильний, гарячий. Він не має нічого спільного з логікою, він руйнує життя.

Я сиділа в барі і працювала. І раптом — він і цей клятий магнетизм. Я й уявити не могла, що ці правила поширюються на мене. Я була шокована і на мить перестала контролювати ситуацію. Ледве не наробила дурниць. Закінчила робочі справи, пішла до туалету і перед дзеркалом почала приміряти різні образи. Хвилювалась. Я чи не вперше в житті почала хвилюватись. Прекрасно розуміла — до нього не можна підходити, треба бігти від нього подалі. Вдягла вузьку спідницю до колін, блузку, туфлі на невеличких підборах, на вустах з'явилась матова червона помада. Закінчивши чепуритись, попрямувала знайомитись.

Він сидів за стійкою в барі. Ні зліва, ні справа вільних місць не було. Музика, шум, хлопці напідпитку фліртували з дівчатами. Він дивився на алкоголь на полицках позаду бармена. Його мозок був зайнятий логічним підрахунком і намаганням зрозуміти, що він зараз хоче випити. Через кілька секунд я переможу війну вибору алкогольних напоїв у його мозку. Люди щодня роблять вибір, але одного дня розуміють — це було лише тренування.

Я швидко оцінила всіх, хто був біля мого хлопчика, а потім подумки послала дуже непристойні думки незнайомцю, що сидів поруч з моїм об'єктом зацікавлення. Той зрозумів, що потрібно швидко вийти до туалету. Миттю звільнив місце, я швидко його зайняла. Все так блискавично, як зазвичай буває, коли тебе переповнюють емоції і ти забуваєш, що треба думати. Коли по-справжньому. Коли твоя повільна річка перетворилась у водоспад.

Я зайняла місце біля нього. Не дивилась, але все відчувала. Він поруч, а моя шкіра покривається мурашками. Замовила віскі з колою й льодом, а потім увімкнула свій маячок. Десять секунд. Всього десять секунд — і мій хлопчик обернув голову на мене. Помітив мене серед десятків інших. Зелені очі, чорна шкіряна куртка, чорне густе волосся, яке він давно не підстригав, тижнева щетина, дірка у вусі, але сережка відсутня, на пальцях нема обручки, нема подряпин кішки. Холостяк, який увесь день провів в офісі і прийшов сюди за пригодами. Можна пірнути в його голову і прочитати, чи не помилилась я з аналізом, але я зупинилась, хотілося пізнати його звичним для людини способом — розмовами, усмішками, дотиками. Десять секунд — і він реагує на мій маячок. Я бачу, як його нейрони активно запрацювали, мій образ вже розтікається під його шкірою, я збуджую емоційні центри в його голові. Я думала, що буде достатньо і двох секунд.

— Можна вас пригостити? — каже він.

Ну чому так банально? Такі емоції всередині, така енергетика — і тут такі банальні фрази. Але ж він всього лише втомлений чоловік, що сидить в одинадцятій ночі у барі, всього лише людина, чого я ще хотіла?

— Можна, — відповіла я і відразу зашарілась, бо забула скорегувати свою інтонацію і тембр голосу. За звичкою, відповіла сексуально. Дуже багато енергетики було у моєму «можна». Миттю я побачила в його очах безліч брудних думок про нас із ним. Ну і що я наробила? Я відкашлялась, стишила оберти. Мені дійсно було просто цікаво пізнати його, я не хотіла у той момент бути Хтивістю, не хотіла псувати йому життя, не хотіла звалювати на нього випробовування.

— А як вас звати? — спитав він, а я починала звикати до банальності. Так дивно, але коли є магнетизм, то навіть банальність сприймається по-особливому. Я почала вигадувати, як мене звати. Насправді, я рідко з'являлась перед людьми в їх подобі, робила це у різних образах і вигадувала на ходу різні імена. А тут розгубилась, треба було вигадати хороше ім'я, бо я точно знала, що захочу зустрітись із цим хлопцем ще раз. Я відповіла, що я Саша. Він теж виявився Сашею. Ще одна милість — люди полюбляють такі збіги. Мозок вирішив наблизити мене до його серця на ще один міліметр. Хімія. Я вже бачила, як мій образ розтікався під його шкірою. Усе, що він знав про мою особистість, — це вигадане ім'я. Усе, що він хотів мати від мене у майбутньому, вже почало повільно брати його в полон.

Він по міліметру підсувався до мене. Рука, яку він тримав на барній стійці, присунулась ближче, ноги розвернулись до мене, навіть волосся на шкірі наелектризувалось і витягнулось у мій бік. Мурашки. Але ж йому не можна, що я робила? Я вже тоді почала його повільно вбивати...

— Що ви робите тут так пізно й одна?

— Я живу з шістьма сусідками у квартирі. Нам дуже часто треба відпочивати одна від одної. І сьогодні я відпочиваю саме тут, — забрехала я.

— А в мене був дуже важкий день на роботі. Але... Почекайте... шість сусідок? Ви не схожа на студентку.

— Ми всі колеги з роботи. Не питайте тільки про роботу, обіцяєте? — лукаво промовила я свої слова заборони. Цікаво, Бог просив не їсти з дерева насолоди таким самим голосом? Чи його заборона була суворішою?

— Ну от, ви заінтригували мене своєю роботою.

У його голові вже роїлися брудні думки про нас із сусідками. Важко мені буде з ним і з його хтивими думками. Уперше мені так хотілося, щоб мої чари не діяли, щоб думки були чистими, ніяких фантазій, але я не вміла тоді по-іншому. Я була зіткана із ниток хтивості, та починала мріяти про нитки любові.

Я дійсно жила з шістьома дівчатами в одній великій квартирі, що загубилась поміж арок на вулиці Саксаганського у центрі Києва. Старенький будинок. Люди часто задавались питанням, чому він і досі стоїть — не відреставрований і не зруйнований. Тому що там жили ми. На третьому поверсі у квартирі з дев'ятьма кімнатами. У квартирі київських гріхів.

Магнетизм. Він одурманює і змушує робити божевільні вчинки. Аналізуючи хімічні реакції в тілі чоловіка, я навіть не помітила, що відбувається у моєму тілі. Тоді я навіть не здогадувалась, що такі реакції можливі. Друга хвилина нашого знайомства, а я втрачаю голову, бачу в ньому рідну людину, хочу розповісти про свої секрети, про те, що я — гріхія Хтивість. Я розуміла, що не можна, і я розуміла, що це не за правилами. Але, як і мої жертви, я захотіла порушити всі правила, бо вперше моє серцебиття набуло якихось сенсів. І було байдуже, що вже завтра і він, і я будемо відповідати за це. Хотілося сьогодні, хотілося у цю мить, хотілося відкрити душу, хотілося близькості, хотілося саме з ним. Тому, попросивши не питати про роботу, я через декілька секунд почала розповідати про неї сама. Ніби щось прорвало у мені водоспад відвертості. Іноді відвертість може затопити і змусити потонути в ній.

— Ми — гріхи. Людські гріхи. Дуже солодкі, — промовила я, нахилившись до нього, щоби більше ніхто цього не почув. Потім відпила віскі, спостерігаючи за його реакцією. Він мовчав, але у його очах був великий інтерес й заінтригованість. Я продовжила: — Наша робота — змушувати вас проходити випробування, падати дуже низько, робити дурниці. Але за це ми даємо вам справжню насолоду. Багато хто з людей називає нашу насолоду